Nº. 75. Aº. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

MAANDAG DEN 17den SEPTEMBER.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 13 September 1832.

Alzoo de navolgende personen zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen, hebben geadresseerd, met verzoek om Brieven van Manumissie voor de natemelde Slaven, te weten:

H. GOUDMAN en J. NOORDBERG, in kwaliteit als Testamentaire Executeuren des Boedels wijlen ALEXANDER MALMBERG Az., voor den Mulat *François*; aankomende den Grond *Altona*, in eigendom aan gemelde Boedel toebehoorende; — en

GEORGE WADDINGHAM BRAND, voor het Mulatte Kind *Evert*, hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, zulks algemeen bekend te maken, en een iegelijk, die eenig regt of pretentie op de gemelde Slaven mogt sustineren, op te roepen, om binnen den tijd van *drie* weken, nadat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare Dagbladen of Couranten zal zijn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter *Algemeene Secretarij* aanteekening te doen; zullende, na verloop van dien tijd, de verzochte Brieven van Manumissie verleend worden.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 13 September 1832.

Alzoo JOHAN CHRISTIAAN KAELKE, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om te worden benoemd tot Straatvoogd over de Mulattin *Jetta*; aankomende de wed. D. M. TORRES.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen, al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter *Algemeene Secretarij* in te dienen; zullende bij gebreke van dien, nadat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 13 September 1832.

Alzoo MAJORINA ELISABETH BUSCHMAN, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om de Slaven, genaamd *Mietje*, met hare Dochters *Sophia*, *Lesperance*, en Zoon *Onverwacht*; de Kinderen van *Sophia*, met namen *Eduard*, *Affie*, *Theodora* en *Albertus*; en het meisje *Bebe*; aankomende de Plantaadje *la Singularité*, gelegen aan de rivier *Commewijne*, af- en op haar privé naam te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter *Algemeene Secretarij* in te dienen; zullende bij gebreke van dien, nadat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 13 September 1832.

Alzoo WILLEM VAN UIJTRECHT, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om de Slaven, met namen: *Cristiaan*, *Pedro*, *Jantje*, *Louis*, *Alons*, *Johannis*, *David*, *Jacobus*, *Pietje*, *William*, *Joseph*, *Louis*, *Christina*, *Coba*, *Fannij*, *Philippa*, *Margaretha*, *Jansie*, *Antonette* en *Anna*, aankomende den Grond *Nieuw Weergevonden*, gelegen aan het verlengde pad van *Wanika*, van dat effect en op zijn privénaam te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen, al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter *Algemeene Secretarij* in te dienen; zullende bij gebreke van dien, nadat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 8 Julij.

Het is eene aanmerking, die wij ons niet herinneren ooit te hebben aangetroffen, doch van welker juistheid wij door de dagelijksche ondervinding steeds meer en meer overtuigd worden, dat, namelijk, in hetgeen men in het gewone leven, zoo wel in de eenvoudige handelingen, als in hoogere aangelegenheden van het feilbaar menschdom; door kunde en bekwaamheid verstaat, hoofdzakelijk bestaat in eene zekere schranderheid, om voordeel uit de feilen en misslagen van anderen te trekken; zoo worden degenen die daartoe de meeste kloekheid in hun vak aan den dag leggen, onder de grootste mannen geteld. Deze aanmerking geldt echter niet, noch is van eenige toepassing in de hoogere trappen van Kunsten en Wetenschappen, alwaar groote geestinspanning of zielsvermogens derzelver bezitters zoo hoog boven andere menschen verheffen, en een Leibnitz, een Huyghens, een Newton of een Lagrange, zijn niet door de gebreken hunner voorgangers, maar ten gevolge van meer diepzinnige en grondige onderzoekingen tot den stand geklommen, van waar, als sterren van de eerste grootte zij op het menschdom nederblinken. Maar in de dagelijksche zamenleving, in de wereldkunde, voor de balie, op het slagveld, in den staatsraad, enz., worden alleen diegenen voor groot gehouden, die zich met behendigheid van eens anders fouten weten te bedienen. Hij is de beste Kaart-, Dam- of Schaakspeler, die zich de misslagen zijner tegenstanders ten nutte maakt; de schranderste Advokaat is niet hij, die de kunstmatigste redevoering houdt, maar gewoonlijk degene, die de dwalingen van de tegenpartij het duidelijkst aan den dag legt; ook is hij de kundigste Leger- of Vlootvoogd, die den vijand op het zwakste punt aanvalt; eindelijk bestaat de kunstgreep van de Diplomatie in het verschalken of in verlegenheid brengen van meer feilbare staatsmannen.

Uit de voorgaande stellingen vermeenen wij dan ook te mogen opmaken, dat bij de ingewikkelde onderhandelingen der Londensche Conferentie, de door onze Regering gevolgde staatkunde aan dezelve eenen roem moet toebrengen, geëvenredigd met de verlegenheid, waarin zich de overige daarbij tegenwoordig zijnde onderhandelaars bevinden; en indien onze Legerscharen en Zeehelden den alouden Vaderlandschen roem hebben weten te handhaven, zoo moet men bekennen dat onze buitenlandsche ministers een voor onze landaard vereerende schranderheid aan den dag gelegd hebben. De Gevolmagtigden der vijf Hoven in conferentie vereenigd, hebben gedurende de geheele onderhandelingen menigvuldige fouten begaan, waaronder voorzeker de geringste niet is geweest: het onderteekenen en waarborgen van een tractaat, tot hetwelk zij de middelen van uitvoering niet bezaten; en de standvastige weigering van onze Staatslieden om zich aan hunne beslissing te onderwerpen, bewijst niet dat wij de materiële kracht bezitten om hun tegenstand te bieden, maar dat wij ons van hunne dwalingen hebben weten te bedienen. Hoe zal men ons dwingen om het kasteel van Antwerpen te ontruimen? — Door de wapenen, neen, — door de in staat van blokkade verklaring van onze havens en zeegaten? Ja — maar welke middelen zal men daartoe aanwenden? Onder de blokkade moet immers de mond van de Schelde worden inbegrepen, en *de Schelde* sluit ook de haven van Antwerpen in; die haven moest men dan ook blokkeren; hoe dus deze zwarigheid te boven te komen? Door het zenden van oorlogschepen naar de Schelde, om de vaartuigen naar Vlissingen, Middelburg enz. bestemd, af te wijzen en dezulken, die naar Antwerpen stevenen, alleen toe te laten. Maar zullen wij eene vreemde scheepsmagt op de Schelde laten post vatten? Die vraag is reeds door onzen Vlootvoogd beantwoord geworden.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 11 Julij.

De in de westelijke departementen van Frankrijk, plaats gehad hebbende onlusten, die thans onze aandacht bezig houden, zijn een van de belangrijkste gebeurtenissen, welke wij onze lezers mededeelen:

Deze gebeurtenissen in verband met de algemeene gesteldheid van Frankrijk en Europa, en de ontdekkingen waartoe zij aanleiding hebben gegeven, leveren nogtans genoegzame stof tot belangrijke overdenkingen op. Wij hebben het meermalen gezegd, en moeten het herhalen, dat na al hetgeen er voorgevallen is, eene derde restauratie in Frankrijk niet wenschelijk zoude zijn; want hoe overtuigd wij ook zijn, dat de oudste tak der Bourbons aldaar nog vele aanhangers heeft, zoo gelooven wij niet dat zij in genoegzaam getal zijn, om alleen eene tegen-omwenteling te bewerken, en nimmer zou dat geslacht aan het hoofd van het bestuur kunnen blijven, indien hetzelve door vreemde hulp daartoe geraakte.

MENGELINGEN.

DE AANKOMST.

De vaan van Lodewijk XVI en Condé, wapperde niet meer over Frankrijk; zoo veel oude en nieuwe roem was door een deel des volks versmaad; en de kleuren die hunne luister van de Nationale Conventie en den moord eens Konings ontleenden, waren alleen waardig eene omwenteling te kenmerken. De verovering van Algiers was door bankiers bedongen, door Advocaten geïnventariseerd, en het oppermagtige volk trok met de godslastering in den mond, en de bijl in de vuist, tegen de Christen-kapellen van een Christenvolk op.

En van zoo vele misslagen was het beklagenswaardigste, het onschuldigste slagtoffer, een kind, hetwelk vóór zich had den naam van zijnen voorzaat Hendrik IV, wiens in het midden van het nieuwe Parijs verlaten standbeeld, de omwentelingen en de meineedigen beschuldigt; een kind, dat vóór zich had den naam van Lodewijk XIV, de goedheid zijner moeder en den moord zijns vaders; doch dit alles was vergeten in den dronkenschap der uitzigten.

Nogmaals eene ballingschap!!.... Heerlijk Frankrijk, men verlaat geenszins zonder weemoed uwe mildelijk gezegende landsdouwen! zelfs voor hem, aan wiens naam geene herinneringen verbonden zijn, veroorzaakt uw gemis groote smart. Helaas! Helaas! waar is dan het geluk, zoo het niet in Frankrijk is?.... Het vaderland is nergens waar het hart niet tevens is.

Op eenen weg zonder geboomte, te midden eener van loof ontdane landstreek, die eenen gezigteinder van bergen ter eener en eene met rook en nevelen overdekte stad ter andere zijde had, onderhield zich al fluisterende eene aldaar stilstaande groep, die van tijd tot tijd naar de zwart gewordene torens eens ouden en koninklijken kasteels wees. Waarschijnlijk viel aldaar eene dier gebeurtenissen voor, die de aandacht van het volk van alle landen tot zich trekken. De gezigten stonden treurig, doch op eene wijze die er geene bitterheid onder vermoeden liet, het was dat gevoel, hetwelk den mensch vereert zonder zijne kracht te verzwakken; deze brave lieden waren met medelijden omtrent groote rampen vervuld; het zal u, die hen begrijpen zult, aangenaam zijn, hen te hooren. Het tooneel was in Schotland; het kasteel, hetwelk degenen uit welken de opgemelde groep bestond, elkander op eene treurige wijze toonden, dat van Holy-Rood! Hen die het onderwerp huns gespreks uitmaakten...... zult gij herkennen!....

Eén man slechts, een bergbewoner met bruine tint, scheen eene zorgeloosheid, eene ongevoeligheid te bezitten, die zeer slecht met zijne openhartige en onverschrokkene trekken strookten.

— Neen, zeide hij, de ongelukkigen zijn nimmer welkom, dewijl hunne tegenwoordigheid bedroefd, en het volk heeft genoeg te doen met zich over deszelfs eigene rampen te bedroeven, zonder voor de ongelukken der grooten naar tranen te zoeken.

— Stil, Jack! stil, oud soldaat van ons schoone Schotland, gaf een grijsaard met eenen nog zeer levendigen blik, ten antwoord; waartoe dergelijke woorden in dusdanige oogenblik? Toen gij twintig jaren geleden met de Engelsche schepen van hier gingt, was uw hart oneindig teederder gestemd!....

— Wat zal ik u zeggen, het kielhalen en Indiëns brandende luchtstreek, hebben mij welligt verhard!....

— O! neen, zeide eene jeugdige moeder met een kind op den arm, neen! Jack heeft geen ongevoelig hart, hij heeft zich door zulke ernstige woorden, als een rots willen doen voorkomen, zulks schijnt hem thans weer aan eenen man te voegen, maar vraag aan zijne ongelukkige broeders naar de hoedanigheden van Jack's hart....

— Stil, zottin! zeide de oude soldaat, op eenen toon, die van deszelfs vroegere bitterheid verloren had, want gij weet niet wat gij zegt. Gaan wij binnen!...; meer woorden te spillen zou nutteloos zijn...; zij zijn voorbij!.... welnu, zij denken niet om ons, waartoe zou het dienen aan hen te denken?....

— Ik zeg u dat zij goed zijn, hernam de jeugdige moeder, hebt gij hunne vriendelijke hoewel bedroefde trekken niet opgemerkt? Vergeet gij den glimlach, die de ongelukkige kinderen ons achtergelaten hebben?....

— Heb ik het tegendeel beweerd?.... Zij zijn goed, dat kan zijn!.... maar ik ken hen niet.... en ik verlang niet hen meer van nabij te kennen.... Ik heb te veel met mijne eigene zorgen te doen, als mij die op het lijf komen; en de ontvanger der belastingen, zorgt wel dat ze mij niet ontbreken!....

— Welnu! Edith, riep de grijsaard, die opgehouden had deel te nemen aan het gesprek der echtgenooten, hebt gij eenig goed nieuws voor uwen zoon en zijne kinderen? zou de invorderaar der belastingen een uitstel van acht dagen verleend hebben, of zou eenig vriend, rijker dan wij, gelukkig genoeg geweest zijn om ter onzer hulp te komen? Thans schijnt gij zeer gerust te zijn, en dezen morgen waart gij zoo droevig, arme vrouw!

— Ja! dezen morgen was ik treurig, gaf de goede vrouw met eene voor hare jaren opmerkelijke levendigheid ten antwoord; zeer treurig! want mijn zoon en zijne arme kinderen, naauwelijks eene week van hunne moeder beroofd, zagen zich, bij gebrek aan eene guinje om de koninklijke regten te voldoen, uit hunne bouwvallige hut verjaagd! Doch thans, dank zij Hem, die boven onze hoogste bergen regeert, hebben de engelen de wanhoop eener arme familie voorkomen.

— Wat wil dat zeggen?.... vraagde de grijsaard verwonderd; Edith droomt gij?

— Neen, neen!.... ik droom geenzins!.... de oude Edith is wel bij haar hoofd, hoewel de vreugde over hetgene zij gezien heeft, haar wel voor een oogenblik in verwarring had kunnen brengen; ik zeg u en gij kunt mij gelooven, het geluk is ons komen opzoeken!....

— O! verhaal ons dan dit geluk, arme moeder, zeide de jonge vrouw, verhaal het ons!....

En de oude vrouw ging voort:

— Reeds op den weg die naar de stad leidt, wierpen mijne kinderen, die de haardstede verlieten bij dewelke zij geboren, bij welke zij door hunne grootmoeder gewiegd waren, eenen laatsten, eenen wanhopigen blik achterwaarts!.... En mijn hart was verscheurd!....

Eensklaps verschenen er zeer verre achter ons twee rijtuigen; de paarden stapten goed door, waardoor men ons spoedig inhaalde: toen de reizigers dáár waren, kwam er eene bemoedigende gedachte, een voorgevoel in mij op, dat mij nimmer bedroog; en op den weg op de knieën vallende, riep uit: «Wie gij ook wezen moogt, dat God u zegene! Het is eene arme zeer ongelukkige moeder, die dezen wensch uit.... Heb medelijden met hare kinderen!...." En hierop schoot mijn zoon, zich hierdoor vernederd gevoelende, toe, en wilde mij met drift oprigten.

Doch de rijtuigen hielden stil. Twee jeugdige hoofden, bevallig als die van twee engelen, vertoonden zich aan het portier. Derzelver mond voerde mij woorden toe, die de arme Edith niet verstond, doch die haar hart des te beter begreep. Hunne trekken drukten eene bezorgdheid zoo vol goedheid uit! en ik mompelde eenige wenschen en dankbetuigingen. Op mijne knieën bevond zich eene beurs; een glimlach des hemels was op ons afgedaald! En de rijtuigen waren verdwenen. Mijn zoon hierdoor verteederd, boog zijne weldoeners eene knie achterna, terwijl hij zijn jongste kind tegen zijne borst drukte en hij weende zonder zijne tranen te verbergen!....

— Welnu Jack! zeide de grijsaard nadrukkelijk.

— Ach! vader, zeide de jonge vrouw, Jack kent hen thans....

En de soldaat van Indiën, zijne vrouw met eenen glimlach zijnen dank betuigende, riep na eenige oogenblikken stilte met eene gemaakte norschheid uit:

— Gij ziet wel dat ik gelijk had!.... Ik moet hen nu beklagen.

Daarop vraagde de oude Edith:

— Gijlieden weet dan hunne namen! meldt ze mij; o! meldt ze mij; opdat ik ze op mijne beurt voor hen biddende kan uitspreken!....

— Het zijn de ballingen.... gaf Jack ten antwoord, terwijl hij op het oude kasteel wees.

ADVERTISSEMENTEN.

N. L. BRAAM, *Exploicteur bij den Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 21sten September 1832, des morgens de klokke *negen* uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan de *Nieuwe Keizerstraat*, bekend onder, L^{a}: D. N°. 168; aankomende JOSEPH ITTENSOHN.

Paramaribo den 15 *September* 1832.

J. P. L. WEIMANN,

Informeert zijne respective Vrienden, Begunstigers en verdere Ingezetenen dezer Kolonie, alsdat op heden zijne *affaire* wederom geopend is in het Huis *aan de Watermolenstraat*, naast Mevr. BERCKX, zich bij voortduring in hun Ed. gunstig aandenken recommanderende.

Van deze gelegenheid profiteert hij tevens om die Menschen-Vrienden, welke hem zoo krachtdadig op den noodlottigen nacht van den derden dezer hunnen bijstand hebben geboden, zijnen hartelijken dank te betuigen, doordien hij alsnu, (ofschoon hem door vreemde adsistentie zeer veel ontvreemd is), zich door hunne hulp in staat gesteld ziet zijne *affaire* even als voorheen te continueeren.

Alle degenen, die iets te pretenderen hebben, of verschuldigd zijn aan den Boedel van nu wijlen den Heer ZADOK SIMON VAN COERLAND, gelieve opgave te doen bij den ondergeteekenden.

Paramaribo, den 16 *September* 1832.

ABM. S. VAN COERLAND *qq.*

Er wordt GEVRAAGD: Een *Jongman*, reeds bekend met de *Plantagie Werkzaamheden*, en voorzien van een goed ontslag en recommandatie; kunnende voor een redelijke salaris geplaatst worden. Te bevragen ten Kantoor van de Wel Edele Heer JOHN BENT.

M. DURR vertrekt.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

De Noord-Amerik. Brik *Aurelia*, Kapt. THS. J. FOSTER, van *Glouchester*.

UITGEKLAARD.

De Noord-Amerik. Brik *Caroline*, Kapt. M. A. PARSON, naar *Glouchester*; lading 250 vaten Malassie.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.